॥ अत्रिरुवाच ॥ स गां स्पृशतु पादेन सूर्य्यञ्च प्रतिमेहतु । अनध्यायेष्वधीयीत विसस्तैन्यं करोति यः ।
॥ वशिष्ठ उवाच ॥ अनध्यायपरो लोके शुनः स परिकर्षतु । परिव्राट् कामवृत्तस्तु विसस्तैन्यं करोति यः । ४१५
शरणागतं हन्तु स स्वसुताञ्चोपजीवतु । अर्थान् काङ्क्षतु कीनाशादिसस्तैन्यं करोति यः ।
॥ कश्यप उवाच ॥ सर्व्वत्र सर्व्वं लपतु न्यासलोपं करोतु च । कूटसाक्षित्वमभ्येतु विसस्तैन्यं करोति यः ।
वृथा मांसाशनश्चास्तु वृथादानं करोतु च । यातु स्त्रियं दिवा चैव विसस्तैन्यं करोति यः ।
॥ भरद्वाज उवाच ॥ नृशंसस्त्यक्तधर्म्माऽस्तु स्त्रीषु ज्ञातिषु गोषु च । ब्राह्मणञ्चापि जयतां विसस्तैन्यं करोति यः ।
उपाध्यायमधः कृत्वा ऋचोऽध्येतु यजूंष्यपि । जुहोतु च स कक्षाग्नौ विसस्तैन्यं करोति यः । ४२०
॥ जमदग्निरुवाच ॥ पुरीषमुत्सृजत्वप्सु हन्तु गाञ्चैव द्रुह्यतु । अनृतौ मैथुनं यातु विसस्तैन्यं करोति यः ।
देव्यो भार्य्योपजीवी स्यात् दूरबन्धुश्च वैरवान् । अन्योन्यस्यातिथिश्चास्तु विसस्तैन्यं करोति यः ।
॥ गौतम उवाच ॥ अधीत्य वेदांस्त्यजतु चीनग्रीनपविध्यतु । विक्रीणातु तथा सोमं विसस्तैन्यं करोति यः ।
उदपानस्रवे ग्रामे ब्राह्मणो वृषलीपतिः । तस्य सालोक्यतां यातु विसस्तैन्यं करोति यः ।
॥ विश्वामित्र उवाच ॥ जीवतो वै गुरून् भृत्यान् भरन्त्वस्य परे जनाः । अगतिर्व्वङ्गपुत्रः स्यादिसस्तैन्यं करोति यः । ४२५
अशुचिर्ब्रह्मकूटोऽस्तु श्रद्धा चैवाप्यहङ्कृतः । कर्षको मत्सरी चास्तु विसस्तैन्यं करोति यः ।
वर्षाचरोऽस्तु भृतको राज्ञश्चास्तु पुरोहितः । अयाज्यस्य भवत्वृत्विक् विसस्तैन्यं करोति यः ।
॥ अरुन्धत्युवाच ॥ नित्यं परिभवेच्छ्वश्रूं भर्त्तुर्भवतु दुर्म्मनाः । एका स्वादु समश्नातु विसस्तैन्यं करोति या ।
ज्ञातीनां गृहमध्यस्था शक्नूनत्तु दिवाचये । अभोग्या वीरसूरस्तु विसस्तैन्यं करोति या ।
॥ गण्डोवाच ॥ अनृतं भाषतु सदा बन्धुभिश्च निरुध्यतु । ददातु कन्यां शुल्केन विसस्तैन्यं करोति या । ४३०
साधयित्वा स्वयं प्राश्नेत् दास्ये जीर्य्यतु चैव ह । विकर्म्मणा प्रमोयेत विसस्तैन्यं करोति या ।
॥ पशुसख उवाच ॥ दास एव प्रजायेत सप्रसूतिरकिञ्चनः । दैवतेष्वनमस्कारी विसस्तैन्यं करोति यः ।
॥ शुनःसख उवाच ॥ अध्वर्य्यवे दुहितरं वा ददातु च्छन्दोगे वा चरितब्रह्मचर्य्ये । आथर्व्वणं वेदमधीत्य विप्रः स्वायीत वा
यो हरते विसानि ।
॥ ऋषय ऊचुः ॥ दृष्टमेतद्द्विजातीनां योऽयं ते शपथः कृतः । त्वया कृतं विसस्तैन्यं सर्व्वेषां नः शुनःसख ।
॥ शुनःसख उवाच ॥ न्यस्तमद्यं न पश्यद्भिर्यदुक्तं कृतकर्म्मभिः । सत्यमेतन्न मिथ्येतद्विसस्तैन्यं कृतं मया । ४३५
मया ह्यन्तर्हितानीह विसानीमानि पश्यत । परीक्षार्थं भगवतां कृतमेवं मयाऽनघाः ।
रक्षणार्थञ्च सर्व्वेषां भवतामहमागतः । यातुधानी ह्यतिक्रूरा कृत्यैषा वो वधैषिणी ।
वृषादर्भिप्रयुक्तैषा निहता मे तपोधनाः । दुष्टा हिंस्रादियं पापा युष्मान् प्रत्यग्निसम्भवा ।
तस्मादस्त्यागतो विप्रा वासवं मां निबोधत । अलोभाद्दत्तया लोकाः प्राप्ता वै सार्व्वकामिकाः ।
उत्तिष्ठध्वमितः क्षिप्रं तानवाप्नुत वै द्विजाः । ४४०
॥ भीष्म उवाच ॥ ततो महर्षयः प्रीतास्तथेत्युक्त्वा पुरन्दरं । सहैव त्रिदशेन्द्रेण सर्व्वे जग्मुस्त्रिविष्टपं ।
एवमेते महात्मानो भोगैर्व्वङ्गविधैरपि । क्षुधा परमया युक्ताश्छन्द्यमाना महात्मभिः ।